

Despre speranță

Samoila

Dumnezeu este
Divin,
O simt cu orice
Plâns
Generator
De chin.
Și,
Dac-adorm
În zumzet
De țânțari,
Care-au intuit
O cină,
Lor mă las!
Deși nu-s
Niște lăutari
Cu inflexiuni
În glas.
Vântul mă mângâie
Pe frunte
Cu liniștea lui
Răcoroasă,
Lăsând speranța
Să guste
Din trăirea
Păcătoasă.
Fiara din om,
Neîmblânzită,
Se comportă
Normal
Doar când este
Păzită.
În alte circumstanțe,
Speranța-doctrină
E hărăzită
Să dispară
Precum un nor
De viespi
Când fumul
E-n stupină.
În suflet,
Dacă simți
Pustiul,
Dansând zburdalnic

Și semet,
Numai speranța întreține
Viul
Pe buzele pârlite
De dispreț.
Vreți să-mi țineți
Predici
Cum că aș bate câmpii
Despre om?
Sau
Despre visul
Plin de piedici?
Asculta-vă-vor
Doar tâmpii
Care dau mereu
Din clanță,
Vindecându-vă
Cu medici
Doar pe bani,
Fără speranță.
Nu veți fi voi vindecați
Niciodată,
Dacă-năbușiți
Speranța
Cum făcea
Palavravagiu
De Costel
De la Lehliu,
Când „iubea”
Pe Tanța.
Toată viața
Așteptăm
Cu speranța
Întreită
S- avem parte
De sublim
Și de
Pită.
De va pieri
Speranța,
Ca ultimul refugiu
Cunoscut,
Viața
Va deveni
Infernul
În care alunecăm
Tăcut.